

Tællelyset

Det sydede og bruste, mens Ilden flammede under Gryden, det var Tællelysets Vugge - og ud af den lune Vugge gled Lyset for[m]fuldendt, helstøbt, skinnende hvidt og slankt det var dannet paa en Maade, som fik Alle, der saae det til at troe at det maatte give Løvte om en lys og straalende Fremtid ? og Løvterne, som Alle saae, skulde det virkelig holde og opfylde.

Faaret - et nydeligt lille Faar - var Lysets Moder og Smeltegryden var dets Fader. Fra dets Moder havde det arvet sin blendende hvide Krop og en Ahnelse om Livet; men fra / dets Fader havde det faaet Lysten til den flammende Ild, der engang skulde gaae det igjennem Marv og Been ? og "lyse" for det i Livet.

Ja saadan var det skabt og udviklet, da det med de bedste, de lyseste Forhaabninger kastede sig ud i Livet. Der traf det saa underlig mange Medskabninger som det indlod sig med; thi det vilde lære Livet at kjende ? og maaskee derved finde den Plads, hvor det selv passede bedst. Men det troede altfor godt om Verden; den brød sig kun om sig selv og slet ikke om Tællelyset; thi den kunde ikke forstaae, til hvad Gavn det kunde være, og derfor søgte den saa at bruge det til Fordeel for sig selv og toge forkeert fat paa Lyset, de sorte Fingre satte større og større Pletter paa den reene Uskyldsfarve; denne svandt efterhaanden ganske bort og blev heelt tildækket af Smuds / fra Omverd[e]nen, der var kommet i altfor svær Berøring med det, meget nærmere end Lyset kunde taale, da det ikke havde kundet skjelne Reent fra Ureent, ? men endnu var det i sit Inderste uskyldig og ufordærvet.

Da saae de falske Venner, at de ikke kunde naae det Indre ? og vrede kastede de Lyset bort som en unyttig Tingest.

Men de[n] ydre sorte Skal holdt alle de Gode borte, ? de vare bange for at smittes af den sorte Farve, for at faae Pletter paa sig, ? og saa holdt de sig borte.

Nu stod det stakkels Tællelys saa ene og forladt, det vidste hverken ud eller ind. Det saae sig forstødt af det Gode og det opdagede nu, at det kun havde været et Redskab til at fremme det slette, det følte sig da saa uendelig ulyksalig, fordi det havde tilbragt dets Liv til ingen Nytte, ja det havde maaskee endogsaa sværtet det Bedre i sin Omgang ?, det kunde ikke fatte, hvorfor eller hvortil det egentlig / var skabt, hvorfor det skulde leve paa Jorden ? og maaskee ødelægge sig selv og

andre.

Meer og meer, dybere og dybere grublede det, men jo meere det tænkte, desto større blev dets Mismod, da det slet ikke kunde finde noget Godt, noget virkeligt Indhold for sig selv ? eller see det Maal, som det havde faaet ved dets Fødsel. ? Det var ligesom det sorte Dække ogsaa havde tilsløret dets Øine.

Men da traf det en lille Flamme, et Fyrtøi; det kjendte Lyset bedre, end Tællelyset kjendte sig selv; thi Fyrtøiet saae saa klart ? tværs igjennem den ydre Skal ? og der inden for fandt det saa meget Godt; derfor nærmede det sig til det, og lyse Formodninger vaktet hos Lyset; det antændtes og Hjertet smæltede i det.

Flammen straaledede ud ? som Formælingens Glædesfakkel, Alt blev lyst og klart rundt omkring, og det oplyste Veien for dets Omgivelser, dets sande Venner ? og med Held søgte de nu Sandheden under Lysets Skue.

Men ogsaa Legemet var kraftigt nok / til at nære og bære den flammende Ild. ? Draabe paa Draabe som Spirer til nyt Liv trillede runde og buttede ned ad stammen og dækkede med deres Legemer ? Fortidens Smuds.

De vare ikke blot Formælingens legemlige men ogsaa deres [a]andelige Udbytte. ?

Og Tællelyset havde fundet dets rette Plads i Livet ? og viist, at det var et rigtigt Lys, som lyste længe til Glæde for sig selv og dets Medskabninger -

* * *